

Drž. žensko učiteljišče

Šimon Milač, profesor

Maribor

DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Vu iméni prêkmurske evang. sinjorije reditel
i vödávnik: FLISÄR JÄNO, Murška Sobota.

Rokopisi se morejo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Naprejplačilo

gorivzeme vsäki evang. dühovnik i vučitel.

Boža opominanja.

Pisao: ŠOŠTARËC FRANC ev. dühovnik v Subotici.

Gospodin Bôg dá na znánje národom svoj zákon, svojo svêto volo, ali človek nešče poslušati Bože zapovedi. Zäto pridejo kaštige, bičovje, nevole na svêt. Ädám i Äva ne bi smela vtrgnoti z zabránjenoga drêva säd, pa sta dönok; i prišla je kaštiga: bojazen od Božega líca; skrila sta se i ostaviti sta mogla paradižom.

Kain ne bi smeo bujti Äbela, pa ga je dönok vmoro, te je pa grätao kak zakunjeni, brez domovine na svêti i noso štemplin na čeli svojega greha. Izrael je döbo zákone od Bogá: „Jas sem sam tvoj Gospodin Bôg; nemê drügi Bogôv zvüna méne“, itd. Dönok so Izraela sinovje zláto tele čestili i Bogá razsrdili. Grozne so bilé kaštige, štere so dosegle Izraelski národ, na pr. ognjene kače itd. Gda je Dávid dao prôti božoj voli v račun jemati siní izraelske, té je Boži Angeo klao izraelski národ i Dávid se je dö práha ponízo pred Bôgom i angeo je prestao klati národ.

Gda se je Ninive zalevala vu grehi, té je morao Jonaš prorok iti tá predgat, ka se naj pobôgšajo, ár „za 40 dní se zgübi Ninive“. Vsi so delali velike pokôre dö práha; od krála do slêdnjega človeka se je vsaki človek ponízo pred Bôgom i Bôg se je smilüvao. Z Gospodnim Jezušom sta dvá grêhšnika bilä respetjeniva. Eden se spokoro i je döbo odpüšćanja svoji grehov i obećanje „ešče dnes bodeš

zmenom vu paradižomi.“ Te drügi, šteri je trdoglavno i grêšno ešče na kríži blodno govorio, se je zgübo. Svêto písmo preveč dosta lêpoga opominanja má za nás, naj se pobôgšamo i naj činimo pokôro. Ali zakaj se ne čté bole, dosta več Svêto písmo, z šteroga bi se naš siromašen, obtrüdjeni, od žítka teškoč preganjeni národ otavo, okrepo?

Kakši veliki kvár je za naš lêpi národ i krajino, ka se ne drži bole boži zákonov. Kakša velka škoda je, ka je naš národ tak preveč vtonjen v svetskom deli, za boža pa tak malo mára. Gda je Izrael v püstini döbo manno, dosta jih je vküpsprávlalo manno proti Božoj voli; manna je dö drügoga dnéva zagnílila. Bôg je në dovoló parôvnost, škrtlavost. Rávnotak dnesdén nešče Bôg viditi nesitosti, škrtlavosti. Zláto tele je spotro vküp Mozeš ino je tá razstoro. Vse svetske kinče tá rastori Boža rôka, či prvle në, té gda pride smrt. Kelko lüdi bi moglo lepo, mirno živeti i drüge pomagati. Ali lüdstvi në so zadosta milijoni, terejo se za ešče več, tečas ka pride Boža rôka i milijonaške postánejo kôdišje.

Vu eti grozni, teški prilikaj bi proso vsakšega brata i sestru, naj se držijo Božega zákona. Što se Bogá drži, On njega neostavi. Bôg je vu püstini, gde je nikaj ne raslo, hráno svoj národ z mannov štera je z nebés kápala. Eliáš je od kovranov dobo svoj živiš; i gda je bio vu Sareptí pri dovici, në se ponücala mela i oli,

či so bár zmérom trošili. Gospodin Bôg vse more, Njemi je nikaj nê teško. Misli si samo, kak je G. Jezuš 5000 lidí nahrano. On vsakomi človeki zná pomočti i vsakoga zná potroštati. Daj se prêk Bôgi i vadlúj z čistoga srcá: „Bojdi vola tvoja!“ Vúpaj se, ka Bôg zdrží svoje obečanje. Nê je Bôg kriv za teške stáve, nego grešno ljudstvo. I vu teški prilikaj smo dosta več dobili od Bože lúbéznosti, nego smo vrédni. Zato: vsaki vért nazáj k Bôgi, vsaka vertinja išči Bôga! Vesnice, varašje, bogátci i siromácke, deca i stári: nazáj k Bôgi!

Drobtínice.

(Gariprečteto vu správišči ev. ženskoga društva.)

„Poberte vkúp drobtinje, naj kaj ne vesne.“ Je právo G. Kristuš vučenikom, gda je vu púščavi z-petimi koláčmi krúha i z-dvema ribicomá štiri jezero lidí nahráno.

Pri edni dobri kníg čtenjej sem i jas več dühovni drobtinic naišla, z-šteri te nike vu spômenki obarvavša, pri etoj priliki gori namênim prečteti, ár tak čítim, ka so eta postna vrêmena nájbole prípravna na dühovno zбоgšávanje i krstšanski jákost gorijemánje.

1.) **Kak je mogoče dobro spati?** . . .

Dvá dobriva prijátela sta si pri večerášnjem doli

léganji od toga zgučávala, kakda bi si mogao človek ogvúšati miroven, tihi sen?

„Jas z oblêkov vréd — právi te eden, z-ednim z-sêbe slečém vso skrb, na drúgi dén denem tá i tak lahko mirovno spim“!

Te ov pa právi: „Jas tečas nemrem zaspati dokeč sta mojiva dobriva dvá prijátela nê primeni.“

Čúdvajôč je glédao ov na njega, pitajôči ga: što sta teva dobriva dvá prijátela?

„Te eden — nadaljáva ete, — Gospon Jezuš Kristuš, koga z-mojov dêsnav, z-vere ramov k-sebi obiném i odpúščenje prosim za dnes včinjene grêhe. — Te trúgi je pa moj bližnji, koga z-lêvov rokôv k sebi obiném i srdcá odpústim vsém, ki so prôti meni pregrêšili . . .

2.) **Král i njegoví mládi poddvornici.** V-Arragómiji je v-15 toj stotini živo eden pobožen král, kí se je Alfonz imenúvao. Ete pobožnoga srdcá král je z-túžnim srdcom glédao vu dvôri bodôči mladencov ono nedostojno návado, ka gda so hráno pred njé djáli, so se samo knjê súnoli i jeli so, ednomi je nê na pamet prišlo Bogá moliti. E'n čas je král tó gledao, ali potom je gori djao vu sebi, ka nede škôdilo tém mladencom edno malo návuka dati z-hválodávanja.

Pri ednoj priliki, gda so mladenci pá brez molitvi k stoli sedli i jesti záčali, — naednôk so se samo dveri goriôdprle i eden zamázani,

Kí je vero ôdao.

Pripovést, — poslovenčo Flisár Jánoš.

I.

Teška vrêmena so prišla na Palásthy-familijo. Že vu stároga Palásthy Gášpara žitki so večkrát b'úzi bíli k popolnomi pangroti; ali te stári gospôd se je nikak vsigdár vò skopao i dočasa rêšo teške nevôle. Ali, kak je on doli zápro očí, vse se je naôpak preobrnilo.

S'rôto vdovico je v-dúši nateliko vtrla smrti nesreča, ka si je n'iti nê bílo mogôče žnjôv zgúčati, nê pa ka bi ona spodobna bila ravnati. Z dvá siná te starêši, Zoltán, šteri je vu velikoj meri ôrôkúvao océ náglo natúro, brez toga, ka bi i zdrznim vódržánjem, i žilavostjôv océ ládao, — se je od hípa do hípa zdérao, ka on že réd naprávi, etak . . . pa ovak . . .

En pár dní se je vkúp pôbrao i na vse je skrb meo; ali li hitro se je navolo. — Na-

préžti je dao dvê sivki i vu váraš se je tirao, odkud je li te prišao domô, gda se njemi je že bankoláriš celô sprázno.

Te mlájši sin, Ákoš je na té nemeške familie veliko zburkanje, kak je maturo (zrêlosti egzájmen) doli djao, ešče i vu océ žitki sigurno vò nazvésto, ka dühovnik ščé bidti, ár negenjeno želnost občúti vu srdci svojem k-tomi pozvánji.

Na tó se je te stári gospôd razprasno:

„Rad mam svoje vadlúvanje, vsigdár sem se ga sigurno držao, ali z moje familie pop nebode, kí bl Bôgzná gde za božim hrbtom bodôčoj nevolnoj, ostávlenoj parochiji (gmajni) z-pávverske milosti živo!“

Ákoš se je nê borúo prôti océ vóli, ali stálen je ostao k-svojemi namenjávánji, k-šteromi je krepko podporo meo vu materi svojoj, vu toj krotkoga srdcá ženski, štera je uprav ednoga dühovnika či bíla. Z-edne mále gmajne farofa je prišla vu eto dobre bodôčnosti veliko

v-cotavom gvanti, lumpasti falôt stôpi v-hižo i brezi vsega, zrâven k-stoli ide, doli si séde med mladénce i záča žnjimi vréd parôvno jesti. Mladénci so na kralâ poglejüvali, misléči, da toga nesrámnoga gostâ on odpošle. Ali krâl, ga je nihao jesti. I té je uprav nücao priliko, žmahno je jo i pio, i k-koncovi pôleg svoje návade, si je lampe v-stolnjek zbrisao, gori je stano od stola i kak je prišao, tak je odišao brezi toga, ka bi se v-eden, ali drügi kraj zgledno, ali samo li edno rêč pravo, je odišao.

Na tó je zdâ v-popolnosti vövdrló mladéncov zburkanje. „Kak nesrámen, neosnovlen je, — ešče niti nezahváli obeda! — so pravili zburkajôč mladénci; — vréden bi bio spalicivanja, nezahválen nesramnják!“

„Jeli bár? — odgovori na tó špotárno krâl, — vam se nevidí toga človeka znášanje? Pa je té pêtlar rávno tákši, kak ví. — Kak si je on brezi vsega zdržavanja i dovolénja doli seo i jo, potom brezi vse hvále odhájo: Tak činite i ví! Ešče sem në vido, ka bi z-vás šteri ali pred jéstvinov, ali po jéstvini na molítev djao vküp roké i Bôgi hválo dao za njegov dár; samoli k-coj sédete, jête i z-daritelâ se spozábite. — Sram vas bojdi! . . .“

Lekcija njim je valála.

Blájženi so oni mladénci, ki nepotrebüjejo tákše lekcije!

gospodsko stávo; ali nigdár se je në spozábila z-one, lepô nabêlo obeljene, tam vu veliki akácijaj sénci stojéče mále hiže (farofa), gde je de-tinstva léta, mladosti vrémen trosila, i gde je njéni oča z navdúšenostjov odprávlao svoje dühovno pozvánje, od svéta lárme daleč bodôčem tíhom mestí, edno celo pokolénje osnôvo i pripravo k-nebeskomi orsági; koga so vernici nateliko lübili, ka bi ga v-ogen nasledüvati gotovi bili; z-zahválnosti so občütíli, kelko so njemi dužni. I gda je Palásthyojca z-tihe parôchie vu lépi, précimbni kaštel prišla i priglihávala je vusebi vezdášnje i prvêšo svojo stávo, je në samo ednôk mislila vu sebi: či bi njéni môž, koga je bár z-céle düše i srdcâ lübila, nači bio osnávlani i v-náčišem mišlénji gorihránjeni, jeli nebi lahko obdržao familiji i na drügi dobrôtó tó veliko vrédnost, štera bi vnogo dobrôtó vretina bila, zdâ pa od dnéva do dnéva na menje ide.

3) **Vsâkoga trbê poštüvati.** Vu hirešnje-ga francuškoga kralâ XIV-ga Lajoša dvôri je eden z imenite nemške familije mladénc, kak mládi dvornik slüžo. Té mladénc je tó húdo falingo meo, ka je odsébe z-nišiše familije bodôče, prostêše lüdi ménšajôč doli glédao. Páverskoga šorša bodôče je pa odürjavoo i rávno në šteo viditi. Krâl je zvedo toga mladénca znášanje, zapovedao je, ka njemi k-obedi nesméjo krüha dati; mesô, víno slobodno, ali krüha ni-edno drobtino në . . .

Mladénc je pri obedi në naišao krüha, proso ga je, ali da so ga njemi në dáli, se je králi tóžo, ka je z-obedom në zadovolen.

Zakâ në? — ga pita krâl.

„Ar mi nedájo k-coj krüha — odgovori mladénc, pa je k-žitka gori držánji krüh nevtajeno nájbole potreben.“

„Či ti krühi tak veliko vrédnost pripíšüješ, za tak potrebnoga ga držiš, — ercé krâl špotárno — zakâ si teda tak po grobianskom deneš z-onimi prôstimi lüdmí, ki ga z-tak velikim trüdom pripravljajo? Zakâ zametávaš, odürjávaš pávre, ki z-zemlé z-teškim delom, z-krvávim znojom pripravljajo vsâkdenéšnji krüh?“

4) **Ne güči húdo od bližnji.** „Mama, právi mála Berta — čüjte bár, ka sem në čüla od Emme! — Nigdar bi si në mislila, ka bi ona tákša bila! . . . Včeraj . . .“

„Čákaj malo, moja či! . . . vseché njé mati vu rêč. — Prvle kak bi guč nadaljávala,

Te mlájši sin je nágibnoga dühá bio, pre-razmo je svoje materé mišlénje, nestanoma je pred njim bio on kêp, šteroga je njegova mati od stároga očo, od prôstoga evangeličanskoga dühovnika, pred njegove dühovne oči zobrázila i namálala, koga je on bár në poznao, tak da je že, kak dête nestanoma vu sne pred seboj vido edno z-veliki akácni okôli !obvzétó tího parôchio, kakti kêp ednoga blagoslova punoga žitka znaménje.

Te stári gospôd je k-koncovi, bár në z-dobrov volov popüsto. Ákoš je dokončao theologično (dühovníkstva) včénjé, očé betega glás ga je ešče v-Nemškomorsági zadrobišao, odkud se je preci napôt vzéo proti dômi; ali že je samo na sprévod prišao.

Po Palásthy Gášparâ smrti se je vrédnosti billánc v-pangrót vtono. Ákoš je dühovnoga mišlénja človek bio; Zoltán, ki bi pozváni bio na tó, da vréd vzeme betežno stávo vrédnosti,

preglednimo jeli, ka ščěš praviti, vöprestoji tröjo probol . . .“

„Ka ščějo z tēm praviti mama?“ — pita mater deklina.

„Preci ti razložim, — odgovori mati. — *Obprvim* : Jeli je tō, ka ščěš praviti istina, ali pa nē?“

„Jas tak mislim, ká je istina — odgovori deklina. — Ár sem jaz tō od Danice čula, štera je Emmi dobra prijatelkinja.“

„Tak! Ona tak k-njē prijatelstvo z-tēm ščě posvedočiti, ka jo pred drŭgimi razláča! ? — Ali pověmo, ka je istina, ka praviti ščěš, te pítam *obdrŭgim* : „Jeli se tō šika dale dati?“...“

„Jas sem nē štela z-tēm prōti poštenosti pregrěšiti mama, ali jas nikak nebi rada bila, či bi Emma od méne takše gučala, kak sem jas odnjē štela!“ . . .“

„Viš, moja či, sebi neželěš prispodobnoga! — nadaljšva mati. — Ali glédajmo *obtrětjim* : Jeli je potrebno tō dale povedati?“ . . .“

„Mama, nē je potrebno, nikak je nē potrebno, naj to dale dam!“

„Tak moja či, deni si dlan na lampe i múči! . . . Či dobro nemamo gučati od blížnji, te je bōgše od nji nika nē gučati!“

. . . Da je tō mōdra regula; bár bi sijo vsáki vu srdcé zaperol!

5.) **Materi vse moremo povedati.** Pri šolski vrátaj so si ništerne deklina nika šepetale i posmehávala se, gda je mála séri vlási Lilika

tamtá šla. Směh i šepetanje je ona napamet vzěla, stánola i pitala je, ka se smehějo? . . .“

„Edno skrovnost známo, štero tebi tŭdi pověmo, či nam oblŭbiš, ka nikomi nepověš.“

„Nikomi nepověm, samo materi, je odgovorila. — Materi jas vse mam šegō povedati!“ — Ešče i materi nesmiš povedati — so pravle deklina. — Nikomi nē!“

„Či je tak, teda vaše skrovnosti neščem znati. — Ka mi je materi nē slobodno povedati, tisto neželěm znati.“ — je odgovorila ta čedna mála Lilika i z tēm je je tam povrgla.

I tō je tak jáko prav bilō! . . . Štero je nē slobodno znati ednoj materi, tisto je deteti tŭdi nevarno znati!

Roditelje, vajajte svojo deco k-tomi, da pred vami naj nika ne tajijo. naj nemajo pred vami nikše skrovnosti. Privadjávajte je, da odkriti jestejo pred vami vu guči i delaj. ešče i té, či bi kaštiga čakala na njē. Tak se že za mláda navčijo istino gučati, i láži ogibatí.

Što se je navado istino gučati, se dosta hŭdoga ogne.

Laži v-pogŭbel zamrežijo človeka.

Jónaš Vilme diakonise slobōd od preminōče svoje pajdáškinje Ŭllen Mariške diakonise.

Z-boleznostjov je napunjeno moje srdcé,

Velika žalost trápi ino mantrá mené,

Ár sem zgŭbila drágo pajdáškinjo moju,

Štera je vsigdár mēla k-meni dobro volo.

V-nájlepšem razmēnji i vu ednom pozvánji

Svi živele midvi vu Bōži děl znášnji.

je ráj veselnostam živo, kak pa ka bi ōmurno vrōke prijao vrědnosti ravnanja cŭgle. Pangrót njim je na šinjeki bio, odvrnōti ga je že več nemogōče bilō. Stára gospá se je nestanoma za možá starala, na drŭgo si je rávno nē mogla misliti i nē se je dála potrōštati.

Ákoš si je zvalo, ka pomožno dŭhovno čést (kaplan), štero so njemi z-edne fare že, gda je ešče v-Nemškom bio, ponŭdili, gorivzeme i tak sebi i kak je že naprě viditi bilō, materi tŭdi dom pripraví. Njemi je samo nateliko žmetno bilō dolizavěrtivanje, nakeliko se je tō materé i brata Zoltána, dotíkalo. Zoltán je v-cáglost spadno; drkao je od ednoga veritela do drŭgoga, ali vse je zaman bilō; vu nájveč mēstaj so si niti v-guč nē stanoli žnjim, konkurz se njemi je na dveri notri naklonjao.

Vu ednom meglěnom jesěnskom popoldněki je Palášthoyca v-hiži pri oblōki seděla i ža-

lostno glédala v-ogradi stojěče gōlo drevje, z-šteroga se je vōvidla edna bēla mála hižica, z-zelěnim breščánom obrašena, gde Palášthye od več stotin mao spijo svoj vekivečen sen i štere dveri so se zdá nédávno pá odprle na nōvoga stančara prišestjé i pá na veke záprle.

Palášthoyca je nateliko vtonjena bila v-tŭžne misli, ka je niti v pamet nē vzěla, gda so se dveri ōdprle. Zoltán je stōpo notri v-obrázi obžarjeni i lecajōči, — vidilo se je, ka je v-toj minuti stōpo doj z-jahanca. Materi je rokō küšno, štera či bi ga bole pazljivo preglědnola, bi njemi na obrázi v-pamet vzěla radosti, zburkjenosti, nestálnosti změšanost.

„Mama, — je začno po krátkom múčanji, — fontošno naprědávajnje njim mam praviti.“

Starica je nika nē odgovorila, samo je pitajōč glédala na njega.

„Grozno je že tō vedno zgánjanje, — zača praviti Zoltán, vu šterom že cěli tjeden tál

Či so bār nájne potí bilé razložene,
Štero so želele náj' pozvánj potrebčine:
Dúše so nama vsigdár prikapčene bilé,
Z-lancom lúbéznosti i pozvánja materé.
Hodéčivi, delajóčivi vu pozvánji
Gospodna Kristuša králevstva gor' cimpranji.

Tô so svedočile i nájna topla pisma
K-edendručoj od hipa do hipa poslana.
Lúbézen je vodila pero po papéri,
Lúbézen je i nesla vu dúševnom méri.
Znála je vsigdár edna za te ove radost,
'I z-táljemánjem tüdi vzéla njéno žalost.

Z-ednim nakanénjem próti ednomi cíli
Svi hítile slúžiti v-svét' materé kríli,
Evangelíčanske cérkvi velkomi Králi,
Ki nas je z-krvjóv rěšo grěha pogúbeli
I spravo človečanstvi žitek vekivečni,
Ogvúšao nam stánek, prebitek nemrtelni.

Drága pajdáškinja, tí drága dúša míla,
V-teškom betégi te je grozna smrt vmorila,
Kak gingavo rőžo v jesén' slána vsühšila,
Plemenito tvoje srdcé veke vuspála.
A, nē te zničila, li v nébo preselila,
Vu Jezusa püngrad te je přek posadila.

Vu etom žitki svi bār že odločenivi,
Ali v-ovom bōgšem vi znōva vjedinanvi.
Spomin tvoj obarjem vu srdci ga obdržim,
Dokeč žitek skončavša, svoj bežáj prebežim.
V-páviděnji vi v nébi Jezusi slúžile
'I žnjim se vu diki naveke veselile!

Inšpektora notrispelávanje i decé konfirmácia v Gornjoj Petrovskoj gmajni.

Gornja Petrôvska gmajna je aprila 24-toga
dvōji svétek mēla. Té dén so v-čést spelali g.
senior znōva odebránoga gmajnskoga inšpektora
g. Lipič Jožefa, sobotške Prekmurske Banke
glávnoga knigvodja i té dén je obdržána šolske
decé konfirmácia.

Ousvetna slúžba boža se je ob 9 toj vōri
začnola. Po začětne cérkevne pesmi dokončanji
so g. senior pred oltárom vu poniznoj molítvi
prosili G. Bogá blagoslov na gmajno i na nō-
voga inšpektora. Potom so vu velikoj vnožini
vküp správlene vernike opomináli na ono od
zdávnejega vrěmena mao goristojěčo návado, pō-
leg štere evangelíčanske gmajne dvā predsedni-
ka odebérájo, ednoga z-cérkevne stráni, šteri je
dúhovnik i ednoga z-svetske stráni, šteri je inš-
pektor, ali si bojdi svetski predsednik. Tō je zā-
to tak, ár se z-tém svedoči, ka je prinás evan-
geličanaj vadlúvanje, sv. mati cérkev, verski cér-
kevni dugovánj ravnanje nē samo dúhovnika
dúžnost, nego vsē verníkov, máli tak, kakti vel-
ki; možkov i žensek v-edno dōb. Z-ednim ná-
gibom i razměnjem, z-lúbéznostjov i vküpdržá-
njem mámo vsi vrělo i gedrno delati i za ócve-
tek vere se skrbeti.

mam. Ali zdā že k-koncovi, vréd přišlo delo: i
— pokésnič k-coj pridene, — rěšeni smo.“

Ali, jeli de nam mogōče na žitek zbū-
diti Očo? — píta Palásthyojca túžno i nikeliko
na ōči metajóčim glásom siná, ár je ona dojza-
vértivanje pōleg možá zgūbička samo za pri-
stranni zgototek držála.

„Či bi nam očo na žitek bilô mogōče zbū-
diti nadaljáva Zoltán — bi oni zagvúšno tü-
di za prav previdili, ka sem včino. Naj me ma-
lo poslúhnejo, drága mama! Nji milosti pūšpek,
kí me kak vidim od ednoga hipa mao za velko
preštímajo, so me po svojem tájniki k-sebi dáli
pozvati, naprē so mi prinesli, nakeliko ji težko
stáne naše familie težki vdárec i gotovi so nam
dēsno ponūditi na oslobodjěnje z-nevōle . . .“

Na edno megjenje je stano, vidóči materé
lėkjenje i čüdūvajóči obráz.

„Tak je, — nadaljáva potom — gotov je
za méne skrbeti. Pri vsemtom naša historična

familia nadale more od očákov ōrokūvane spō-
menke osnávlati i gájiti. I ka má bidti etak z-
méne? Vēm ešče i vseučitelíšča včěnjá nebo-
dem mogōči nadaljávati i zvršiti. Nji milosti
pūšpek se bodo skrbeli za nájbōgše moje vō-
osnávlenje, i po dokončanji včěnjá me v-tákšo
slúžbo pripomorejo, štera de pripravna k-moji
očákov iměni. I za vse tō samo telko želějo, da
překstōpim na njihovo vōro.“

Starice obráz je smrtna blėdost oblejála;
gúčati je štela, ali rěč se njē je zadržnola. Zol-
tán je drgetajóč nadaljávao:

„Tak je drága mama i jas sem privolo.
Vēm je vse tō nika nē velkoga; rávno tistoga
Bogá molimo i vadlúvanja se samo vu formaj
lōčijo edno od toga drúgoga . . .“

„Tak gučiš, — vsečé na njega sigurno,
ešče itak z-drgetajóčim glásom ta stára gospo-
dina, — ka je tō nika velkoga nē? Jeli znáš tō,

Víše stô lét je že preteklo, ka v-G.-Petrovci že stojí evangeličanska církev i gmajna, štero tó svedoči, ka se tū že víše stô lét glási Kristušov návuk po mílom maternom jeziki, ka tū že víše stô lét živé i dela Kristušov návuk po mílom maternom jeziki, ka tū že víše stô lét živé i dela Kristuš z-svojov svétov Rečjov i cimpra Bože svéto králevstvo.

I zdâ je nazôči med nami G. Kristuš, ki je erkao: „*Gdekoll se dvá, all trije vkŭp správjto vu mojem imèni, tam sem jas tŭdi*“ i z-etimi rečmi nas pozdráva: „*mir vam bojd!*“

Nájvèkši Boži blagoslov je mir. Gde mir prebáva, tam je naprèidènje, Boži blagoslov, tak pri posebnom človeki, kak vu familijaj, gmajnaj, vu občinaj i vu domovini. Pòleg Pavla apoštola reči: Boži mir je víše vse pámeti, tó je tó, mir je tak veliki kinč, štero mí z-pámetjov zapopádnoti, z-rázumom prerazmíti nemoremo. Naj bude té veliki kinč, Boži mir vu gmajni, nad naprèhodèčimi i zevsejmi vernikmi.

Po tom gòvori so znòva odebráni inšpektori doli djáli naprèspísano prísego.

Potom so gosp. Godina Števan dŭhovnik pred oltár pelali konfirmánduše med vrèlim i navdúšenim popèvanjem Luthera „Trdi grád je naš Bòg zmožni“ podežigajòčo pesem, štero je 76 konfirmándušov šereg ôsvetno, z-lešcéčim obrázom, srdcá navdúšeno spèvao. Tè máli i prišestni verniki so pred cèlov gmajnov, pred

lŭblénimi roditelmi, žlájto i rodbinov svedòstvo djáli od toga, kaj poznajo Kristuša návuk, poznajo naše sv. materé církví vu težkòčaj bodòčo bogato i odičeno hištorijo.

Lepò razmeto so odgovárjali na gori dána pitanja. Med šterim so z-naši læpi církevni pèsem večkrát dŭšo gibajòče pesmi popèvali. Právi verski egzájmen so pred nás djali doli, ár so nè samo konfirmátie predmet, nego cèloga verenávuka znánje prednás postavili. Bòg dáj, da vsi zdržijo dolidjáno oblŭbo i bodejo žnjih vrèli, negenjani, vero zdržèči, vu delaj i nè samo po imèni, krepki lŭtaránje, kakši so bilí i jestejo očáci i matere njihove.

Po božoj slŭžbi je občni gjŭlèš držáni vu církví, vu šterom so g. dŭhovnik nòvoga inšpektora vu gmajne; Bohár kurátor vu prezbiterov; g. šinjòr pa vu sinjorije imèni pozdrávlali. Na vse pozdráve so g. Lipič inšpektor vu srdci obhodno posebno odgovorili, zahválili so gmajni vu nji položeno vŭpaznost, ogvŭšali so jo, ka pòleg preminòči církevno svoje pozvánje spunjávati brezi vsega strankarstva se paščili bodo, vu šterom dugovánji i poštŭvani naprèhodèči i gmajnarov vkŭpdelavnost tŭdi prosijo.

Po gjŭlèša dokončanji je v-gmajnskoj oštariji pri Pòrš gostilničári obed držáni, šteri je med vesèlim zgovárjanjem pretekao doli. Z-večeràšnjim vlákom sta se g. šinjòr i Lipič inšpektor domò v M. Soboto povrnola.

moj sin, ka je eden tvoj prehodnik Palásthy Pavel na Karaffa krvnoj stolici skrvavio záto, ár je toga „nika“ velkoga nè: svoje vere nè šteo tá dati!“

„Hej drága mama, tó je že dávno bilò, od onoga hípa mao se je svèt dosta premèno,“ — je Zoltán nesrámnno odgovoro.

„Žalostno, dosta, ali z-toga preminòčega se je nè slobodno spozábíti; i že z-pietáša bi dúžen bio očákov vero poštŭvati. Vis, Palásthy Lásló je pod Bočkay glavára zástavov sò bránit vere slobodščino, Palásthy Boldižár, gardistni polkovnik, bi imenite dvorne dáme rokò dòbo, či bi gotov bio svojo vero tápovržti . . . Sinek, jeli ti naj ešče nadaljávam materni prehodnikov, od mantráni dŭhovnikov, gálye robstva teškòče, ki so z-lanci zvezani, navdúšeno popèvali Lutherovo pesem: „Trdi grád je naš Bòg zmožni,“ kí so na mantrnikstva grmadaj verni

ostali k-svojoj veri! I za koj so oni svoj žitek gotovi bilí gorialdŭvati, tí tak práviš, ka je to nika nè velkoga. Jeli je pa vera človeki nika nè velkoga? Ka človeka za človeka včini i ka je Bože spodobnosti fundament? Jeli je tó nika nè velkoga: hrbet obrnòti onoj materi církví, štera ti je ober zibeli tvoje, stojèč blagoslovila žitka tvojega pòt, štera te je Bogá včila moliti i přek zemelskoga žitka z-ednim bògšim žitkatròštom napunila?! Zmisli si samo na knige, štere sva vu vrèmeni tvojega diákstva vkŭper čtela. V-pamet ti pride, ka je eta tvoja pròsta evangeličanska svéta mati círker bila on bajcar, ki je národov človečanstvi med krvávim znojom zláto kopao; štera je z-človeči mišlènj, šatring i robstva zblòde čistòčo evangelioma vero, zevčenosti i slobodščine kinč prinesla. V-pamet ti pride, ka je tvoje vadlŭvánje bilò ona gibna mòč, štera je v-Bočkaiov, Bethlenov i Rákocyov vremenaj obar-

Lêtno glávno správisče Puconske fare.

Puconska fara je marc. 17-ga měla svoj réden obračunski gjülësh. Po vrêlom spêvanji ništerni postni pêsém i molitvi dûhovnika so Kùhár Števan inspektor ôdprli gjülësh z pripravnim govorom, šteroga eden tao je nasledujúôči.

Poštüvani gmajnarje!

Preminočega leta tekaj, zavolo šteroga smo se zbráli obračunat, je tüdi në bio brez trnjave poti, ka več, svetovna gospodarska kriza, štere smo ešše dozday në meli prilike sküšávati, nas je i v gmajnskom življenji dosegnola. Dohodki, plačilna moč poedini gmajnarov, ki je obednim podlaga, fundament gmajnskoga napredka, je na najnižjoj stubi i bi jo mogoče poedini naš poštüvani gmajnar tolmačo napačno tak, da s tem more biti skrčeno i šafarüvanje, gmajnsko vértüvanje. Në pa sem niti nakanenja meo stem to misliti, ešče bole povedati. Nasprôtno! Izven gmajnski boj za življenje i obstoj nam more biti rávno ravnitel i otrditel tiste práve misli, ki nam predstavla popolen i vékši boj i to nevcagani boj za obstoj vere i za njé dûševni napredek. **Vera** nam dá moč do prenášanja vsej bremen i sküšávanj, **vüpanje** vlijé v nas za lepšo prišestnost, potom šteri pridemo do zaželjene **lûbézni**. Da pa ta trôja dosêgnemo i obdržimo lejko, moremo biti poleg dûševne nevcaganosti i ma-

terijelna opora, ki oboje more prihájati z za svojo vero klepajočega srcá vernikov samih odločno i z dobrovolnostjov.

Vsaka kriza, ki nas obokoli v vérstvenom táli nesmej meti náshaja na gmajnsko življenje, ne z dûševnoga, ne z njé verstvenoga pogléda. Posebno ne v Püconskoj gmajni.“

Prelêpi govor je gjülësh z toplov zahválnostjov spréjao.

Zatém so dûhovnik naprêdáli od prem. leta svoje oznanilo, štero v celoti ese zamerkamó.

Poštüvano správisče! Lûbléni Presbiterje! Naše letošnje gmánsko glávno správisče na takši hip spádne, gda se obláki težki skrb tórmijo na nébi človečanstva. Tak da bi se genola zemla pod našimi nogámi. Rûši se, giblé se, negvüšno gratšüje vse, ka so prvlé za stálno, negenje-no držali lüdjé. Za porúšenjom trónušov, držáv, vojsk zdâ vidimo zapéranje fabrik i z tem navküp strašlivo povekšávanje brezdelni lüdi, svétovno vérstvinsko krizo i ka je najpogübelnêše, vidimo nezmerno pádanje morále, razširjenje nepobožnosti.

Ka je tü činiti?

Obprvim varmo se, ka nespádnemo vu falingo tisti, šteri tak mislijo i glásijo, ka je etakša težka stáva ešče në bila. Neodvržmo vüpanja našega, nego zajimlivo trôšt z pretečeni, bojov puni hipov cêrkvi naše.

Pred 200 létmi je bila vödána tak zvána „Karolina Resolucio“, štera je na tího mêranje

vala domovino od zničenja! — I ki so vse tó činili i štere so vsê vrêmenov plemenito si premislávajôči visiko prestimali, ti tó za bojdikaj zemelski dobrôt volo zavržti ščéš? Nebojiš se, kaj Boži srd správiš na svojo glavô i vsákoga plemenito si premišlávajôčega človeka odürnost?“

Te stáre gospodine obráza licojna se je pomladila i navdêhnola z-žaréčim dûhom; ali vidôča siná hladno, nemáratno znášanje, so njé na obrázi grb brazdé pá žalostno, globše grátale.

„Drága mama, negüčiva si več od toga; vidim ka se samo razdrastite nad tém. Drügi svét je bio teda; vu vezdášnjem vrêmeni je glavno, da živeti moremo, gvüšna prišestna bodôčnost, miroven, brez skrbi stánek. Dnesdén že nemamo časa se navdüşávati. I k-koncovi že nega pomôči tó premeniti; mené dána rêč zavežuje . . .“

„Drági moj sin, — erčé mati z-prosêčim glásom, — ti niti nevês, ka dáš tá za preminôča zemelska dobra. Tó se ti zdâ ničes vidi, ali sledi boš že vido, ka si zgübo vu deteči létaj v-sébe z-ceplenov verov! Nazáj boš želo pridti k-toj čistoj vretini, gda te žitek vtere, poménkaš i obtrüdiš vu njega boji. Sirmaškêši bodeš brezi vere vu zemelskoj dobrôti, kak bi bio z-verov vu bojüvanja pôti. „*Ar ka hasni človekl, či ete cêlti svet dobl, düšt pa svojoj škôdi?*“ . . . Viš, moj sin, brat ti je že slüžbo dôbo; po málom bojüvanji i ti k-cili prideš. Bojúj se, vém je možkoga pozvánje boj! Plemenito bojüvanje Boži blagoslov sprevája, prottomi lehkóško gospodstvo prekléstva klíce gáji. Bojúvala se i bodem jas z-tebom navküp, da naj universále léta spuniš, pritebi bodem z-lübeznostjov, z-molitvami i vido boš, kak veséli bode tvoj boj! Mesto tébe odpišem jas püšpeki odstopenje, edna mati tó lehkó včini vu svojga siná iméni! . . .“

osôdila protestantizem pri nas. Tá narédba je više 50 lét obstála. Ali ka vidimo? Pod pepélom se žari prajca i gda po II. Jožefi pred 150 létmi vödáno „Potrplivosti zrendelúvanje“ slobodščino prinesé, ta iskra vu zmožen plamén vdári, goréča vrélost napuni očáke naše i naednôk cvesti záča církev naša. Navékše srmaški gospočinári so nam znôvič zožidali cerkvi, med ešče težkěšimi razmerami, liki so vezdášnje.

Vu njihovom smrtnom počivanji túdi naj bodejo blagosloveni naši očáci, ki so pod téženostjov Karoline Resolucije verno vödžžali kre vere naše i njihova vernost nam je prékobránila herb reformácije vu krizi oni težki hipov i bojdi blagosloveni spómenek toga pozdignjenoga dühá II. Jožefa!

Ta pretečena nam slúžijo na včenjé i na bátrivanje. Ne spadnimo v dvojnost, vém je bio čas, gda so nam i tisto vzéli, ka je naše bilo. Vera naša, štera je vu znamenji križa obládala ete svét, obládnost vzeme obri vezdášnji rázložni težin túdi. Víše vsega nepozábmo, ka „Néba i zemla lehko preide, a mi túdi táspokáplemo, ali evangelium, Rěč boža ostáne vsigdár!“

Težki hípi nas na tó túdi opominajo, naj mámo këm vékšo lúbézen do naši bližnji, do strádajóči; med seбом pa vu lépom méri i vkúprazměnji živěmo i tak skúpnov močjov zídamo církev našo i z naše stráni pripravlamo príšestjé bláženěše bodóčnosti.

Zoltán je poslúšao materá recsi, na štere je špotárno etak pravo:

„Bojúvanje, drága mama? Ka doségnemo žnjim? Tó ka hirešnje Palásthye familie eden pohodnik med strádanjem hári tá sebé prék žitka, dokeč etak familie indašnje sveklost znôva nazá znam spraviti.“

„Ně tak, moj sín, — vdári nad njega ostro Palásthyojca. — Familie sveklost z-poštenim delom i k-veri vrélim držánjem znáš obarvati! I pově mi: verješ ti vu onoj veri, na štero stópiti naměniš? Mogóči bi bio vervati vu oni návukaj, prôti šterim je te veliki Luther na tél stôpo, tá naměnivši nazá pelati našo vero, gde je ona bila: vu svojo prvěšo, vu začětki bodóčo prôsto čistóčo, od štere so jo stotin krivi návuki i návade pa človeči tadánki odvrnoli.“

„Da najstanovito gučim, drága mama, ona svéta mati církev, vu štero prék ščém stópiti,

Preminôče leto smo dôbili prvo rédno vodstvo na čelo občinske církví naše. Ednoglásno sta bilá zebrániva: za púšpeka Dr. Popp Filip zagrebski dühovník, za svetnoga presidenta pa Dr. Roth Vilmoš. Njidva v čest potrdjávaje se je sept. 22 ga vršilo v Zagrebi med velikov manifestacijov zvönski evangeličánov. Jas sem túdi tao vzeo na toj ôsvetnosti i dvojo oltársko slúžbo oprávlao po našem jeziki. Nôviva voditela i zdá z lúbéznostjov pozdrávlamo. Boža blagoslávajóča milošča naj sprevája njidva vu voditel'skom deli!

Z radostjov smo vzéli tao sept. 27-ga pri posvetšúvanji radgonske nôve evang. církví, k štere zidanji je naša fara jáko lépó pomôč prinesla, za štero je túdi večkrátno istinsko zahválnost dobila.

Preminôčo jesén so na zidanje D. Lendavske ev. církví i na Apačke raztorjenosti molitvárnico túdi lépé dáre aldúvali naši fárnici; nadele na D. Dom okôli 1000 l. pš. i žita; na naše lastne fare rázložne fonde i cile, nadele na Podpornico šinjorije naše i na jubileumski fond Gustav Adolf društva pa skúпно obri 14.000 Din. Kakše pozdignjene példé aldúvanjagotvnosti so tó ešče med vezdášnjimi nevugodnimi razmerami. Rěsan čúдно je delanje Božega dühá. Med súdešnim vandranjem vu pústšávi čúde šiba dotekne pečine, one čútěca srdca postánejo ino aldúvanja gotvnosti vretine zhájajo žnji.

mené obaja z-svojov přecimbov ino svojov bliščěčov lepotov, — ali pri vsém tom je tū ně tó to glavno. Neščem vu siromaštvi živeti, gospôd ščém bidti! I tak sem mislo, ka drága mati nebodo té moj stopáj prekrátili, šteroga za familije naše volo včinitim i nedo mi na oči metal i v tom meni težkóčo rédili.“

„Nemam več rěči k-tomi dugovánji. Ka sem právla, toga pravico sledi sam bodeš vido. Ona sveklost, vu šteroj tvojo nôvo vero vidiš, sledi razide, či bliže spoznaš njô i žalúvao boš to prvěšo, vu šteroj si se narôdo i štera te je od zibeli mao vodila. Jas vu srdci z-lúbéznov i z-táljemánjem bodem na tēbe mislila; ali z-toga odánoga krúha, šteroga so tebi lúčili, neprosim i nevezemem! Nájnoga žitka pôti so se razvčile, ali dveri so se eti ně záprle za teбом, i močno verjem, ka se nazá povrněš k-nam . . .“

(Dale.)

Z radostjov dam račun od toga, ka se Žensko društvo nê li znôvič organizéralo i nastavilo vu velikoj fari našoj, nego je tak zmožen povzdíg vzelo, kakšega smo se niti nê trôštali. Vu vsákoj občini je dosta-dosta vréli žen i devojk stôpilo k-društvi, kak rédne-, ali podporne kotrige. Že v prvom leti je društvo više 5000 D. notrijemánja melo. Na reformácije svétek je z lepím programom vu cêrkvi naprédáním spravilo vsém nam drágo dúhovno podigávanje. Vu materiálnom dugovánji društvo nájobprvim nôvo krstno sv. posôdo želê spraviti na oltár naše cêrkvi. Društvena pravila so od oblásti potrdjena. Zahválnostjov si mislim na voditelice društva i na vse kotrige i njihovo karitativno delo, šterim z Bože milošče z nôvim dúhom obdarújejo cêrkev našo. Naj si počiné Bogá blagoslov na plemenitom deli Ženskoga društva!

Obiskali so nas preminôči Advent Kettenbach Jakab zemunski šinjer i edno zorjansko pobožnost držali vu cêrkvi našoj. Jas sem pa vu celóm Adventi držao zorjan'ce z razkládanjem Bože rêči; vu posti pa tjedensko ednôk postno naprédávanje.

Na drúgo nedelo Risálščeka smo „Materski dén“ držali. Lepí ôsvetek smo meli z šolskov decov na Božični zvečarek.

Rojstna štatistika je v pretečenom leti nevugodna. Nê samo, ka se od leta do leta pomenšáva račun rojstva, nego lánsko leto smo 16 rojstev ménje meli, kak mrtvecov.

Z Gospodnovov sv. večérjov je živel 1746 oseb; 676 moškov i 1070 žensk.

Konfirmandušje so vsi obdarúvani bili z spômenka listom na konfirmácijo; vsi nôvi hižnicke pa z Biblijov.

Žalostno, ka se vsigdár nájdejo mláčne dúše, šterim je vera vseedna; liki gvant, šteroga gori-doli slečéjo i nê te eden potrêben kinč, za šteroga ráj vse tádámo, ali njega nigdár neodámo.

Versko včenjé z velikov težinov odprávlam. Ali itak se skrbim, naj naša deca nindri neostáne brezi vadlúvánjskoga včenjá; no či se nájdejo takši starišje i vernici, kí za tô delo niti toga nájménšega preštímanja i zahválnosti neskážejo. Tém vékšo zahválnost pa vadlújem jas i trôštám se, zmenom navkúp vsi vréli vernici naše fare: Furekovej Kúlitš Iréni, Rátkai Ôdöni i Titán Jôžefi, kí so mi pri tom deli na lépo i gotovo pomôč.

Delo naši evangeličanski šampov je túdi vu tom leti dosta sebê zatájenja i gorialdúvanja

želelo. Naše šampno dugovánje je neorganizé-rano i skoron več mláčnosti i vôtle kritike se nájde, kak slúžbe do njega. I eti prosim na tô vsáko kotrigo cêrkvi naše, posebno presbitere: naj spoznajo gori vu podpéranji evang. šampov cêrkevno dúžnost svojo i naj čútlivo odgovornost prôti evang. šampi!

Pretečeno leto je smrt veliko žétvo mela med živôčimi. Z boleznostjov i strašnjenostjov smo stáli pri škrinji verni delavcov naši. Spôštúvanjem zamerkam ese li imé dvá mrtveca. Nečákajoč se je vu grob porúšo jun. 19 ga Dobrai Jánoš, koga smo za svetnoga predsednika podpornice zêbrali pred ednim letom. Dokončao je svoj žitek jul. 20 ga Podlêsek Števan presbíter. Bojdi blagosloveni njidva spômenek!

Odstôpo je od občinskoga kurátorstva Kološa Janoš v Dolini. Hvála za njegovo ver-no delanje!

K konci mojega dúhovniškoga naznanila sem prišao. Na tô prosim gjülêš, računánje od z Bože milošče včinjenoga dela naj sôdi z-lúbéznostjov i ídenje prôti prišestnomi deli náj spre-vája z blagoslovom svojim, i naj nájde zvôn obôjega túdi vsáki tam pitanje dúšnevêsti: ka pa ti, ka si činio na dobro cêrkvi naše i na zagvúšanje bodočnosti njéne? Ár je nê li ti voditelov računánje i odgovornost, nego vsákoga, koga je rojstvo i ogvúšanje za kotrigo včinilo našoj sv. m. cêrkvi.

Vu vezdášnjem, človeka vardévajôčem kritičnom časi spoznajmo gori vsi težko stávo cêrkvi naše. „Prôti svéta zmožnostám, štera vu kmici etoga žitka ládajo, se moremo bojúvati. Zátó gorivzemmo vse rožjé Bože, da moremo prôti stánoti i vsa opravivši, obstáti.“ (Efez. 6, 12—13.)

Boža milošča naj obarje našo sv. mater cêrkev i vu njej našo Puconsko gmáno!

Po tom dúhovnikovom naznanili so goriprečteti bili i na znánje so vzéti račúni pretečenoga leta. — Notrijemánja je bilo 50,419·84 D, vödávánja 46,925·94 D. V hranilnici (špargasí) i bojnskom posojili má fara 46,704·63 D. Na poprávlanja je obrnjeno 6,977·75 D. — Na žalostno znánje je vzéto, ka je fárno pèvsko društvo nikaj nê delalo. Pènez má 2959 Din.

Odobreni je proračun za t. leto. Bogojnska raztorjenost je zmérom odpúštena z krila Puconske fare. Za fárnoga inšpektora so z ednoglásnov navdúšenostjov nazájzebráni Kúhár Števan mlinar.

Dühovnik so z boleznostjov naznanili, ka Vlaj Ferenc farni podinšpektor za volo potruga zdrávja svojega nemorejo sprejéti nadale podinšpektorsko čést, ár ne bi jo mogli tak spunjávati, liki bi tó želeli i kak tó tá čést zapovedáva. Zahválíjo vernikom dotěšnje počastitev i na gmáno nadale Boží blagoslov prosíjo. Gjulěš je toplo zahválnost vadlúvao za delo podinšpektori, Boží blagoslov prosěči na njihov žitek i je v podinšpektorsko čést zaenkrat nikoga nē zěbrao.

Za nòvoga občinskoga kurálora je zebráni Horváth Lajoš z Doline, za presbitera pa Vlaj Števan z Predanovec. Zebráni so tūdi zavŭpniki na sinjorije gjulěš.

Gjulěš je z radostjov i navdŭšenostjov osvojo fárnoga inšpektora ništerna poráčanja. Med drŭgim, ka se že letos kre cerkevnooga placa železobetonska ograja pozdigne na spomin 150 lětnice, štero fara na přišestno leto bude držála.

Zakaj svetímo materinski dén ?

Spísala i goriprečětla v Puconskoj cěrkvi mája 8-ga Rátkaí Vera predsednica Ženskoga drŭštva.

„Mati, tvoje imé je světo!“ Tak právi eden pesnik v svojoj nájlepšoj pesmi, štero je posvěto, ali spesno svojoj materi.

Lěpe so té reči ino pune veseljá za tistoga, šteri ešče má svojo lŭblěno mater, ali pune žalosti i britkosti za tistoga, šteri jo je zgŭbo, ár nišče na tom světi ne trpi telko, kak rávno mati. Ona nosi svoje děte pod svojim srcem, ona je gorizhráni, ona je vči na vse dobro, jedino ona je deteti kazáč pŕti. Njéno trplenje je tak velko, ka tó človek nemore niti vŕpovedati, niti napisati.

Vsi národí na zemli se spominajo svoje matere enkrat na leto, na materinski dén. Ona nas je vzgájala, ona nam je pokazala svět, včila govoriti i lŭbiti domovino ino jězik.

„Mati, tvoje imé je světo!“ Ka zaděnejo té reči? Teško je človek razmi ino razstolmači. Ali so té reči brez vsakše misli vŕpovedane ali napisane? Nej so!

To je nika nej drŭgoga, kak kričanje človeka, šteri je odišao daleč, daleč od svojega dŕma, od svoje mile materé ino od svoji lŭblěni. Ár je mislo, ka nájde tam na tŭhinskom bŕgšo mater, bŕgši dom ino bŕgše prijátele. Britko se je vkano, ka je zapŭsto svojo mater, ali nē je bilo pomŕči. Rad bi se napŕto proti

dŕmi, ali kak? Nema pěnez! Prosi okoli lŭdi i gospodo. Ali vsi so ga spoznali, ka je tŭhinec, odvrgli so ga i nišče njemi je nē dao niti telko, ka bi ednŕk požro i se gláda obráno. Síromák, nikaj si je nej mogao zmočti i tam je mogao ostáti. —

V toj nevŕli sta njemi přišle v oči dve sveklivi skuzi, veliki, kak pálec. Zdá ešče se je zmisló nazáj na svojo milo mater, štera njemi je právla: „Nejdi, moj sin, nikam! Ti si ešče mládi, ne poznaš světá, ne poznaš lakote i ne poznaš lŭdstva!“

Britko se je začno jŕkati, ali vse k-šenki. Ne je mogao on k-materi i rávno tak je ne mogla mati k-njemi.

Spŕmno se je od vsě domáči, šteri so njemi bránili idti od svojega drŭgoga dŕma i čemeren je pŕsto sam na sěbe.

Na srědi v lŕgi je vido málo hišico i okŕli njě puno drevja. Na pamet njemi je přišlo, ka je tá hišica, v šteroj se je on narŕdo. Spŕmno se je tŭdi svoje materé, štera je stála na prági té kučice i njemi právla: „Nejdi, moj sin, nikam, ostani domá!“ Če nikaj ne boš meo, kučica ti itak ostáne! i vtički po drěvji ti bodo tak lěpo popěvali, ka na vse pozábíš i srečen boš na srědi toga lŕga, kak je srečen grof vu toj nájlepšoj svojoj hiši. Ali nē je bŕgao. Odišo je, zgledno se nazáj. Kučico je vido tak lěpo, kak grád i na prági toga gráda je stála ona — mati. Jŕkala je, ár jo je sin nē bŕgao i ona njemi je tak dobro želela.

Ali sin je nē ščeo popístiti i odišao je. Zdá je spozno, ka je v materi nájvėkša istina i trŕšt, želo si je, ka bi samo ešče ednŕk k-njej přišao i na nyěni náročaj mrŕ. Tak se godi deci, štera sŕoje materé neposlŭša i ne bŕga; i šteri za več štima tŭhinske lŭdi, kak pa svoje domáče. Ár známo, ka se vsakši tátere, gde se je narŕdo, če gli je sirmák; ali tam má poznáne svoje, šteri tŭdi glédajo za njega ino njemi pomágajo pri vsem deli.

Zdá se pa obráčam na vás, na naš jedini trŕšt, to ste Vi, lŭblěna deca!

Čŭli ste tŕ pripověst i mislim, ka ste jo tŭdi razmili. Globoko v srcé si zamerkajte té reči i nepozábte je nigdár. Lŭbte svoje lŭblěne stariše: očo, mater, brate, sestre i vse vaše dráge! Nepozábte nigdár reči, štere je Kristuš pravó: „Lŭbte se med sebo.“ — Mi smo že stárejši i mi se Vam vŭpamo, ne směte se pa Vi nam vŭpati!

Dobro si goripomislíte, kelko je trpela za Vás vaša lübléna mati. Vi ste ešče mládi i nevète, keliko ste njé dužni! Telko ste njé dužni, ka njé tó nigdár nete mogli nazáj pláčati, niti té nê, če bi kinča cêloga svêta vküperprinesli i vse njé dâli. Nega tistoga kinča, šteri bi popláčao materino brigo, skrb ino lübézen. Ona vás vçi i hráni, ali itak se nájdejo med decov tákši, šteri jo nepoštüjejo. — Lübléna deca, tákši šteri nepoštüjejo svoje materé, so nê vredni, ka je zemla goridrži i ka sunce sija na njé.

Žmetna i teška de njuva pokôra i žao njim bô, ali oni ne vëjo, ka činijo.

Príde vrêmen, da njim žao bo za vse to, ali nede pomôči, prekesno de. Kelko tákši péld má mo, — je ne mogôče napisati.

Vsem njim je žao i milijo se s'rotički tüdi drügim lüdém, ali tákšim nepomága rad nišče, zâto, da zná, ka so oni delali s svojov materjov. Jestejo pa tüdi tákši, šteri so nigdár ne vidli svoje lübléne materé.

Lübléna deca, vörte mi, ka tákši nevëjo za nikšo dobrôte. Nega njé — materé — štera bi je vodila i včila na življenje.

Če gli ka dobijo té sirotički, šteri so ostali brezi materé, slüžbo ali hráno — ali neponücajo té hráne z dobrôtov i z lübéznostjov. Oni perse toga ne vëjo i ne vidijo, ár so svoje materé nigdár ne vidli.

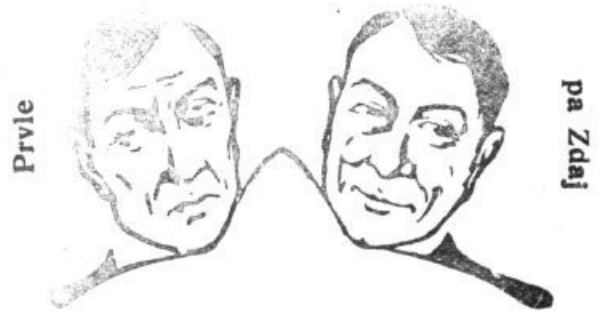
Zâto Vas prosim, lübté svojo mater, kak samoga sebé i nepozábte jo nigdár. Vse, ka Vam zapovê, gorivzemte z lübéznostjov i vçinte. Tak teškoga dela že ne dá, ka bi Vi nê mogli vçiniti.

Dosta trpi mati i itak tak malo, preveč malo prosí od svoje decé. Nika drügo Vás ne prosí, samo tó, da jo poštüjte i lübté, kak ona Vás lübi!

Materinski dën svetijo na cêlom svêti. I tó zâto, ka se naj lüdjé spomlijo svojega najdragšega kinča — svoje materé. Zâto vsi, ki ste navzoči, prošim Vás, posvête té dën v leti svojoj materi. Če drügo nika na svêti nemate njé dati, dâjte njé edno korino i zahválte njé njeni trüd, šteroga je za Vás mogla prestáti. I vsi, ki tó napravíte, te vidli, ka bo Vaša mati zadovolna.

Tisti pa, šteri je nemate več, idte na cintor i molte se Bôgi. Če se Vi živoj materi nemrete zahváliti, zahváli se njé Bôg z vašov molitvov. Spunte njé Vsi tó, ár je ona za Vás dosta več spunila i pretrpela.

Lübléna deca! Nespozábte se tüdi nigdár z svoje svête materé cêrkvil! Kakoli teško i britko živlênje te meli — teva vašiva dvá najdragšiva kinča spomin Vás naj obarje od vsega hüdoga na etom svejti!

Prava potolažba za živčno betežne lüdi

je moja zdaj izišla knjiga! V toj knji-gi Vam pokažem vzroke Vaše bolezní, i kak se Vi s toga zvráçite. Te evangelium zdravja pošlemo vsakomi

popolnoma kšenkí,

çi te pisali na podpisani naslov. — Na jezere zahval dokazüje nepobitni uspeh neumornoga i vestnoga raziskavanja v blaginjo trpečega človeštva.

Tisti ki pripadajo

velkoj četí živčno betežnim,

i vsi tisti, ki trpijo na raztrešenosti, tugi, oslabljenji spomina, nervoznih bolečinaj v glavi, napadih čemererov, želodčnih motnjaj, prevelikoj občütli-vosti, trganji v členkaj, splošnoj ali delnoj oslablenosti i nešetih drügih pojavih betežni,

morejo zahtevati mojo knjižico potolažba!

Tisti, ki jo bodo pazljivo prečteli, bodo prišli do radostnoga spoznanja, da obstoja enostavna i edina pot do zdravljenja i živlenske radosti. — Ne odlá-šajte i pišite še dnes!

Ernest Pasternack, Berlin SO

Michaelkirchplatz Nr. 13., Abt. 932.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Mi smo pa nê vzéli etoga svêta Dühá, nego té Düh, ki je z Bogá, naj známo ona, štera so nam od Bogá darüvana.“ — (I. Kor. 2, 12.)

Prék-murska evang. šinjorija je preminô-če leto za šinjorske podpornice svetskoga predsednika blajženoga spômenka Dobrai Jánoša odebrála. Ali da je te odebráni nečákajôč vöpre-mino, mesto njega je nôvo glasovánje zvravnano. Vótome je do april 1-ga trbelo k-seniori notri poslati. Tek. mëseca so votumje po na tó zeb-ráni komisiji goriodpréti i konštatêrano je, ka

je Nemeč Jánoš mursko-sobotški trgovec ednoglasno odebráni za seniorske podpornice svet-skoga predsednika. Notri de spelani v-tó čest pri priliki sinjorskoga gjuľčša. Nemeč Jánoša, našega vrédnoga verebrata, ki je od sovernikov ednoglasno zebráni za Božega orsága delavca vu eto častno čest, z-srdcá pozdrávlamo. Želêmo naj tó pozvánje dúga lèta vu zdrávji znáša i naše cêrkví ôsvetek naprê pomágal

Gornje Petrôvske gmajne znôva odebráni inšpektor g. Lipič Jožef so na cêrkev 300, siromaškim konfirmandušom 100 dinárov darüvali, štera podpora je štiram sirmaškim konfirmandušom razdeljena.

Vu G. Petrôvskej evang. fari se je prem. 1931. leti narôdilo 48 decé; 28 možkoga, 20 ženskoga spôla. Mriô je 38 vernikov; 19 možkoga, 19 ženskoga spôla. V hištvo je stôpilo 18 párov. Gmajna je méla notrijemánja 32.871,25 dinárov, vôdávánja 27.765 02 din. Z-áldovov je notri prišlo 12.438 30 D. Na dobre cile darila je gmajna vküppobrála i darüvala 4026 90 dinárov.

Konfirmacija v Puconci. Májuša 5 ga, na dén Jezušove obládnosti i díke, je bila ôsvetna konfirmacija v Puconskoj cêrkví. Konfirmalivani je bilô 26 dečkov i 46 deklic. Konfirmandušje so pokazali, ka glávna včenjá sv. vere naše krstčanske poznajo. K-oblúbaj dêvanji so lépe, pripravne veršuse pravli; med ôsvetkom več pësem popëvali. Osem sirotic brez očé, petéro brez materé i edno z-cêla sirotico so dûhovnik posebao túdi blagoslovili, pri šterom se je vsáki skuzo. Naj ete lépi dén deci i roditelom kém bole nepozábleni ostáne vu njihovom cêlom žitki, zato je fara vse konfirmandušje z lépimi spômenka listami obdarüvala. Ka ti konfirmalivani z djánjom túdi ščéjo živetí za našo sv. m. cêrkev, kre toga svedoči njihov pri toj priliki prinešeni áldov 423 Din, šteri je odlóčeni na jubileumski fond Gustav Adolf drúštva. Cêrkev je pri toj ôsvetnosti nabito puna bila. Dosta vernikov je prišlo z sôsedni far glédat ete pozdignjeni ôsvetek.

Materni dén v Puconci. Májuša 8 ga je páli zaistino lépi ôsvetek bio v Puconskoj cêr-

kvi. Materski dén je bio obdržáni, srcé i dûšo nabüdjávajôčim redovëkom. Po občni pesmaj i oltárskoj slúžbi so dûhovnik pripravno predgo meli. Ženskoga drúštva vrêle devojke so pod vodstvom Lokay Elze vučitelice milo lepô popëvale na tri gláse edno pesem. Rátkai Vera predsednica ženskoga drúštva so goričtenjé meli, štero na drúgom mesti v celôti objávimo. Kolar M., Filisar S. Kôs K., Kovač K., Kovač S., Franko G., Lipič V. i Šoštaréc G. so deklamálivali. Titan J. š. ravnátel so 2 pesmi igrali na gosljaj, na harmoniumi so ji sprevájali Lokay Elza vučitelica.

Samovolni dári na goridržanje Dúševnoga Lista: Pintarič Janoš trg. Bogojina 10 D, Filisar Vince Montreux (Sveic) 10 D, Kološa Ivanova Puconci 5, Franko Mikloš farni pën Markišavci 15 D, Vratarič Mikloš obč. kur. Predanovci 10 D, Bükvič Franc trg. Križevci 10 D, Škrilec Zoltán Brezovci (Montevideo) 20 Din. — Radi bi nadaljávali! Srdčna hvála!

Turobni glási. Z-nágloi smrtjov je odhá-jao z svêta máj. 7-ga Kühar Franc z Puconec, star 51 leto. — Povêhno je máj. 8 ga v Sebeborci Luthar Károlj zidar, star 45 lét. Jáko prijaznivi i krotek človek, istinski blagoslov svojim lüblënim je bio. Navêkše je v Ljubljani živo, gde sta njëmi dvá najlúblënešiva i najbôgšiva prijátela bilá naš Dúševni List i Evangeličanski kalendari. — Májuša 15-ga je samovolno ostavo mární svêt Kúzma Števan z Pužavec, star 44 lèta. Na Risálski pondëlek je bio njegov sprévod med ve'ikanskim táljemánjem. Brezovski, lemerski, predanovski, strukovski i dománji ogengaslíci, više 100 kotrig so túdi sprevodili toga svojega vrloga tovariša, od koga je vu imëni drúštev Šiftar Pavel vzeo z srcá zhájajôči lépi slobôd. — Naj májo eti vöpreminôči sladtek grobski sën i blážno gorstanënje!

Dári. Na Diački Dom: Kranjec Peter Gederovci 50 D, Vučkíč Jánoš Rakičan 10 D, Knez Jožef Predanovci 50 D, Vlaj Viktor Predanovci 20 D, Škrilec Bela G. Radgona 10 D, Škrilec Zoltán Brezovci (Montevideo) 20 Din. — Nájto-pléša hvála!

Licitacijski razglas.

Püconska evang. cerkevna občina dá potom zniževálne licitacije dne 22. mája t. l. ob dve (2) vóri popoldnévi (v farnoj šoli v Puconci)

delo železobetonske ograje.

Interesenti naj vložijo pismene ponüdbe najkésnej do 12. vóre 22. mája, adresirana na ev. župni urad Puconci, gde so túdi načrti i pogoji od 16. mája naprej na vpogled,

posebi za železobetonsko i posebi za železna vrata delo.

Delo se podeli ponüdnikom, štere si zeberé cerkevna občina neglede na ceno. Puconci, 24. aprila 1932.

Predstojništvo.